

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. София, 04.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7149** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано е по искова молба от В. А. М. с ЕГН [ЕГН], чрез процесуален представител - адв. И. А. от ПАК с адрес в [населено място], [улица], ет.2, кантора 9, против Столична дирекция на вътрешните работи, като се иска съдът да осъди ответника да заплати на ищеца : сумата от 300 лв. за обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по а.н.д. № 6520/18г. на СРС, както и разноските по настоящото дело, за което се прилага договор за правна защита и съдействие. Ищецът В. М. иска от съда да осъди ответника Столична дирекция на вътрешните работи да му заплати сумата от 300 лв. представляваща обезщетение за имуществени вреди от отменен фиш № [ЕГН] от 16.03.2018г., издадено от старши полицаи при Общинска полиция - СДВР.

Отмяната на фиша е постановена с Решение без номер от 18.07.2018г. по а.н.д 6520/18г. на Софийски районен съд, което няма отбелязване за влязло в сила, но по преписката няма данни за подаване на касационна жалба и образувано касационно производство, по което дело ищецът претендира, че е заплатил разноски за адвокатски хонорар - 300 лв., които разноски определя като имуществена вреда, посочено е и правно основание - чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Иска се и присъждане на разноските по настоящото производство.

Ищецът счита, че са изпълнени всички предпоставки по чл. 1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата и общините за вреди.

Ответникът СДВР, е представил писмен отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск по основание и размер, като счита за недоказан втория елемент по ЗОДОВ. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отхвърли предявения иска като неоснователен и недоказан, както и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, оспори исковите претенции изцяло, като претендира ,че не са налице кулмулативните предпоставки по чл. 1 ЗОДОВ. В писмен отговор на исковата молба чрез юрк. В. се твърди,че исковата претенция е недоказана. Оспорва се направеното плащане на адвокатското възнаграждение по съображение, че не са ангажирани доказателства за подписан валиден договор, както и че по делото не е доказано наличието на претърпени вреди и не става ясно какво са породени същите. Претендира се също, че платеното от ищеца адвокатско възнаграждение при обжалвания административен акт, когато същият е отменен от съда като незаконосъобразен не следва да се претендира като вреди по ал.1 от ЗОДОВ.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От двете страни се признава, че срещу ищеца действително е издаден електронен фиш № [ЕГН] от 16.03.2018г. от орган при Общинска полиция - СДВР, който е отменен с Решение без номер от 18.07.2018г. по а.н.д. 6520/18г. на Софийски районен съд. Същото не е обжалвано.

Видно от процесния електронен фиш, издаден от старши полицаи при Общинска полиция - СДВР на ищеца е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл.98, ал. 1, т.2 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал.4, т.9 от ЗДвП.

По делото са приети доказателствата, представени от ищеца, както и в' цялост е приложено а.н.д. 6520/18г. на СРС. Видно от последното дело жалбата срещу електронния фиш е подадена от адв. М. от ПАК , в качеството му на процесуален представител на ищеца. В жалбата се сочи, че по делото жалбоподателят ще бъде представляван от адв. И. А.. В съдебно заседание, проведено на 14.06.2018г., жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се осъществява процесуално представителство В кориците на делото не се съдържат договор за правна помощ, пълномощно, документи за разплащане на адвокатско възнаграждение. ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност, следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Съгласно становището на ОСГК на ВКС, застъпено в ТР №3/22.04.2005г. по ТД №3/2004г., при незаконни актове на правозащитни органи началният момент на

погасителната давност възниква от влизане в сила на решението, с което е отменено административното наказание - чл. 2, т. 3 ЗОДВПГ.

Както бе посочено по-горе, решението, с което е отменен процесният ЕФ, няма отбелязване за влизане в сила решение, но по преписката няма данни за подаване на касационна жалба и образувано касационно производство, от което следва, че решението е влязло в законна сила след двуседмичния срок от дата на съобщаване на страните за обжалването му. Искът за заплащане на обезщетение е предявен на 24.07.2020г. , а решението на СРС е постановено на 18.07.2018г. Ето защо, съдът намира, че по отношение на претендираното обезщетение не е изтекъл предвиденият петгодишен давностен срок. Разгледан по същество, искът е неоснователен и недоказан.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният ЕФ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен същият не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК. Ето защо, е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления / към каквито се приравняват и електронните фишове/, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Ищецът не би ангажирал адвокат и не би заплатил адвокатско възнаграждение, ако не бе издадено незаконосъобразното НП / респ. ЕФ/. Намалването на неговото имущество, поради заплащане на адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на акта. В този смисъл, издаденият от административния орган акт е необходимо условие за съществуване на договора за правна помощ и съдействие, сключен именно с цел- защита срещу конкретния акт. Съдът приема, че адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Следва да се има предвид също, че в производствата по Закона за административните нарушения и наказания, субсидиарно са приложими правилата на НПК, които към момента на приключване на административнонаказателното производство не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона към датата на приключване оспорването на ЕФ не е бил предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производството, приключило с отмяна на постановлението, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена, и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ /в този смисъл и ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Съдът намира обаче, за недоказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делото,

приключило с отмяна на ЕФ от съда, не се съдържат доказателства, че правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт.

В същото няма договор за правна защита и съдействие, пълномощно, както и доказателства за извършено плащане на уговорен адвокатски хонорар. Такива не са представени и в настоящото производство. Обстоятелството, че жалбата е подадена чрез адвоката до въззивният съд, но без да е представено пълномощно и съответно изискано впоследствие, не е основание да се приеме, че действително е съществувало упълномощаване, докато липсва изрична воля за представителство.

Предвид изложеното, съдът намира предявената искова претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на ЕФ за неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноските, направени в настоящото производство е неоснователна.

Въпреки отхвърлянето на исковата молба, съдът не следва да присъжда в полза на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗОДОВ, които се явява специални разпоредби по отношение на чл. 78 ГПК и чл. 143 АПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв или юрисконсултско възнаграждение, ако е бил защитаван от юрисконсулт. Липсата на изрична норма по този въпрос, не е празнота в правото, която следва да се запълни по аналогия на закона чрез прилагането на чл. 78, ал. 3 или чл. 78, ал. 8 ГПК. Това е така именно поради наличието на изричната уредба по този въпрос в чл. 10, ал.3 ЗОДОВ за едната страна по спора -ищеца /арг. Решение № 9971 от 26.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13282/2016 г., III о.; Решение № 12101 от 11.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8185/2016 -г., III о; Решение № 12528 от 18.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6569/2016 г., III о; Решение № 12862 от 26.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 14101/2015 г., III о; Решение № 12445 от 17.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6338/2016 г., III о./ Мотивиран от горното, Административен съд - София град, I отделение, 12 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. А. М., ЕГН [ЕГН] чрез адвокат И. А. - ПАК [населено място], [улица], ет. 2 кантора 9 против: „Пътна полиция" - СДВР [населено място], ул. „А. 1-ви" № 5 иск за заплащане на сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, като неоснователен и недоказан.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: